

КОЛОНИЈА ВЕЗА У ИНЂИЈИ

Уметност исказана концем

У хладу летњиковца крчединског клуба „Двориште“ окупиле су се везиље из девет градова Србије да, уз помоћ Удружења жена „Гороцвет“, покажу своје умеће у „покрстици“, „дунавском цвету“, „пауковој мрежи“, „ланчанцу“...

фото „Гороцвет“

Вез је као рукопис јер везиља оставља лични траг на платну и онда када ствара по задатом мотиву. У томе је лепота овог ручног рада, који не губи на свом значају ни у савременом добу. То је потврдио одзив везиља из девет градова Србије на манифестацију „Прва колонија веза у Инђији 2021“. Оне су из својих матичних удружења дошле на позив „Етно-мреже“, а догађај су подржале Амбасада САД, Национална

алијанса за локални економски развој (НАЛЕД), општина Инђија и њена туристичка организација.

Под крошњама стабала и у хладу летњиковца крчединског клуба „Двориште“ у последњој седмици јуна енергију су удружиле креативне жене, усавршавајући се у белом везу и златовезу. Помагале су им врсне везиље из инђијског Удружења жена „Гороцвет“, са председницом Јованком Шо-вљански. Њихов вез, а наро-

Фото СШ „Др Ђорђе Натосевић“

Ученице СШ „Др Ђорђе Натосевић“ Јелена Еремић и Драгана Векић

чито азбука, често се бирају за поклон дипломатама.

– Слова су изазов у везу јер траже милиметарску прецизност. Грешка се исправља параном, и то није баук, већ пут да рад добије најлепши облик – објашњава Шовљански.

Брзина за везиљу није увек врлина.

– Конци се мрсе, али се везом мисли бистре – кроз смех уверава Катица Шевченко из Кладова. Вез јој, за разлику од плетења, није ишао од руке, али „крупко“ се одмотало када је почела да учи у Удружењу „Мисија креати-

не скидајући поглед са шеме по којој намерава да „боцка“ иглом.

У тајне ришељеа проникла је Иванка Новаковић из Инђије. Она тврди да нема лепше постељине од оне која се обуче у бели вез.

– Није наодмет да ткаља уме и да везе – вели Марија Пауновић Чонтош из Београда, која у „Разбојнику“ за разбојем ради све од ћилима до футроле. А за три дана у Крчедину „похватала је све конце“ као права везиља.

Дивна Глигорић из Шапца занима се за орнаментуку на

– Свака техника веза је ребус – оцењује Јованка Ђирић из Беле Паланке. Иако је у Удружењу „Мирис завичаја“ научила много, уверила се да увек има замки које ваља размрсити. У томе се слаже и Муамера Рамчић из Новог Пазара, заокупљена елементима „рибље кости“. Она сматра да су загонетни и „дунавски цвет“ и „паукова мрежа“, баш као и „ланчанац“. Муамера воли да ради и „штедљиви“ бод, у коме се, како појашњава, не хвата конач са обе стране платна, већ наличе остаје празно.

– „Покрстица“ је најлакша, али само уз бројање сваког почета иглом. Због „математичког

О томе је у низу занимљивости на предавању „Како је настала ношња Срема“ говорила и Катарина Новаковић Радисављевић, кустос Музеја Војводине. А оно што су током колоније практично урадиле учеснице су показале на изложби.

Поставка је обогачена и делима чланица „Гороцвета“, као и рукотворинама ученица смера модни кројач из Средње школе „Др Ђорђе Натосевић“. Оне су са директорком Елијаном Мандић и професоркама Бранком Савић и Олгицом Вуиновић приказале део ручних радова настајалих на радионицама током школске године. Пажњу су привукле и

Биљана Ећимовић из Београда, Катарина Дмитрук из Сомбора и Иванка Новаковић из Инђије

Ученице СШ „Др Ђорђе Натосевић“ са директорком Елијаном Мандић

Жене амбасадора у друштву директорке Етно-мреже Виолете Јовановић (друга слева)

ва“. Она уме да специјалним иглама које се више не производе „штампа“ на плишу.

– Геометрија и уметност спојени су у везу – тврди Крушевљанка Мирјана Недељковић. На овој смотри трудила се да савлада вез срмом, а рукотворине негује у Удружењу „Етно Расина“.

Златинка Ђукић из Панчева обучила се ручним радовима у Удружењу „Панонке“, али се на овим часовима уверила да учењу нема краја. „Треба знати како започети“, добацује,

сремским ношњама. Упорношћу је укротила прсте за прављење ружа од свиленог конца, које красе блузе и кошуље.

Да је мајстор свог заната, Београђанка Биљана Ећимовић потврдила је још одавно, везући Мирослављево јеванђеље. За ову чланицу Унесковог тима, која је и експерт за рестаурацију народних ношњи, вез је истраживачки посао. Зато и не чуди што је под лупом проучавала мотиве пре него што је „скројила“ план за нови подухват.

рачуна“ за ову врсту веза каже се да је „уписани“ – истиче Катарина Дмитрук из Сомбора. Она је научила како се везом добија рељефни облик који наглашава блага испупчења на платну и даје му пуноћу.

Међу учесницама је била и супруга америчког амбасадора Ени Годфри, спремна да усвоји савет жена које везу срцем. Уверила се да свака нит уткана у шару носи одређену симболику која се наслеђује с колена на колено.

ношње намењене за новоотворено Келтско село.

Виолета Јовановић, председница Удружења „Етно-мрежа“, истакла је да је ова манифестација умрежавање жена које размењују и унапређују своја знања, али и подстицају другима да пробуде своје таленте.

У завршници програма организован је Дипломатски дан. Гости су били амбасадори Белгије и Канаде – Кун Адам са супругом Елс и Џајлс Норман са супругом Валери Леј, као и жене дипломата Мексика и Бразила – Ким Еунхаи и Моник Меријам. Они су сагласни да су жене које негују ручне радове такође амбасадори Србије у свету.

Александра Куртеш